

Arrest

nr. 179 852 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Basra, Irak. U woonde sinds uw geboorte samen met uw familie op het wooncomplex van de elektriciteitscentrale van Haritha, Basra. U was student scheikundig ingenieur aan de Universiteit van Basra.

Op weg naar de universiteit werd u sinds een maand verbaal lastig gevallen door een man genaamd Kamil. Aangezien hij telkens samen met de andere chauffeurs aan de ingang van de universiteit stond, vermoedde u dat hij een chauffeur was.

Op 14 april 2015 viel hij u opnieuw lastig, greep hij uw hand en vroeg hij u om mee te komen naar zijn appartement. U weigerde, waarop hij zei dat hij de zoon van Al Garamsha was en hij u zou verplichten

indien u zelf niet wou meegaan met hem. U keerde onmiddellijk terug naar huis, vertelde alles aan uw moeder Huda (A.A.) (O.V. 8.087.768) en belde naar uw vader op zijn werk. Uw vader ging vervolgens naar de universiteit om met Kamil te spreken. Het kwam tot een discussie en hij zei tegen uw vader dat hij de zoon van de Garamsha is en hij van plan was om u te krijgen met of zonder zijn toestemming.

Diezelfde avond zaten jullie allemaal samen in de keuken wanneer er op de deur werd geklopt en er werd geschoten op jullie huis. Na afloop vertelden de burens dat jullie huis werd beschoten door een drie à viertal personen die riepen dat ze van de Garamshastam waren. De politie van de elektriciteitscentrale kwam na het schietincident ook langs, meldde dat ze niet zouden tussenkomen omdat dit een familiaal probleem betrof en zei dat jullie dit via een clanovereenkomst moesten regelen. Jullie vertrokken die avond nog naar Basra naar de broer van uw vader. Uw vader en uw broer Nawaf gingen die avond eerst nog naar het politiebureau van Haritha om een klacht in te dienen tegen Kamil. Toen de politie naar de naam vroeg van de persoon tegen wie hij klacht wilde neerleggen, belde uw vader een vriend op die in Shahata woonde, waar de meeste personen van de Garamsha stam woonden. Uw vader gaf een beschrijving van Kamil en zei dat hij een chauffeur van studenten was. Zijn vriend heeft vervolgens navraag gedaan in Shahata en kon de volledige naam van Kamil doorgeven aan uw vader zodat hij klacht kon neerleggen.

De volgende dag vertrok uw vader vanuit het huis van uw oom naar een rechtbank naar aanleiding van zijn klacht. Nog voordat hij bij zijn auto aankwam, werd hij in elkaar geslagen door Kamil en een of twee andere personen. Kamil wilde een clanoplossing. Uw vader werd naar het ziekenhuis gebracht en werd daar op eigen vraag de dag zelf ontslagen. U en uw gezin doken onder bij een tante van uw vader in Basra en bleven daar tot jullie vertrek uit Irak. Jullie hoorden van verschillende mensen dat personen van de Garamsha clan op zoek waren naar jullie en dat ze in bloedwraak waren met jullie. Sinds de problemen zijn uw ouders niet meer naar hun werk gegaan en hebben uw broers hun winkel niet meer geopend. Uw ouders zijn uiteindelijk allebei ontslagen. Omwille van de gezondheidsproblemen van uw vader en gebrek aan voldoende financiële middelen werd besloten dat uw vader en uw broer Nawaf in Irak bleven en dat u, uw moeder Huda en uw broer Saif (A.A.) (O.V. 8.087.772) Irak verlieten.

Op 20 of 21 mei 2015 reisden u, uw broer Saif, uw moeder en uw minderjarige broer Mohammed, vanuit Basra, Irak, naar Turkije. Sinds jullie vertrek wonen uw vader en broer ondergedoken bij een vriend van uw vader. Na twintig dagen verlieten jullie Turkije en namen jullie de boot naar Griekenland. Jullie reisden verder over land naar België. Jullie kwamen op 5 juli 2015 aan in Brussel. Op 6 juli 2015 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 23 juli 2013 te Basra; een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 5 oktober 2006; uw originele studentenkaart van de Universiteit van Basra, uitgereikt op 1 december 2012 en geldig tot 1 oktober 2016; uw originele schoolresultaten van de academiejaren 2012-2013 en 2013-2014. Uw moeder legde ter staving van jullie problemen nog volgende documenten neer: een origineel proces-verbaal, gedateerd op 14 april 2015, opgemaakt door de politie van Haritha; een originele brief van de politie van Haritha aan de onderzoeksrechter, gedateerd op 14 april 2015; een origineel medisch attest van uw vader, gedateerd op 15 april 2015 van het Mawany-ziekenhuis in Basra.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende lacunes en tekortkomingen in de verklaringen van u en uw familieleden op het Commissariaat-generaal, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt. U verklaarde dat u en uw familie bij een terugkeer naar Irak vrezen voor de Garamshastam. U werd lastiggevallen op de universiteit door een man die zich Kamil noemde en die zei dat hij tot de Garamshastam behoorde. Dit leidde uiteindelijk tot een beschieting van jullie woning, een incident met uw vader waarbij hij bewusteloos werd geslagen en een blijvende zoektocht naar u en uw familie door personen van de Garamshastam die bloedwraak willen nemen (CGVS Chams I, p. 12-13). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw familieleden echter weinig informatie kunnen verschaffen over uw belagers. Zo wist u over Kamil niets meer te vertellen dan zijn mogelijk beroep en zijn woonplaats (CGVS Chams II, p. 17-18, p. 26-27). Voorts is het uiterst opmerkelijk dat u zijn volledige naam niet kende (CGVS Chams I, p. 19), terwijl uw broer en uw moeder wel meerdere delen van zijn naam, Kamil (H.M.), konden noemen (CGVS Saif II, p. 8; CGVS moeder Huda II, p. 10). Jullie hebben ook geen idee wat de eventuele positie van Kamil was binnen de Garamshastam en wie zijn medestanders waren of met wie hij optrok (CGVS Saif II, p. 11, CGVS Chams II, p. 26).

Uw vader heeft zich slechts één keer geïnformeerd bij een vriend om de volledige naam van Kamil te weten te komen op het moment dat hij klacht wilde indienen (CGVS Chams I, p. 18, p. 26-27; CGVS

Saif II, p. 8 en p. 11). U, noch uw familie, hebben echter geprobeerd om meer informatie in te winnen over wie deze Kamil was, wat zijn eventuele positie was binnen die stam en wie zijn medestanders waren die jullie zochten, ook al hadden jullie daar de mogelijkheid toe via bijvoorbeeld de vriend van uw vader die in dezelfde streek als Kamil woonde (CGVS Chams II, p. 26-27; CGVS Saif II, p. 8 en p. 11). Geconfronteerd met deze opmerking, verklaarde u dat het niets zou veranderen omdat jullie problemen hebben met een gevaarlijke stam die boven de politie en de autoriteit staat (CGVS Chams II, p. 27). Uw uitleg voor jullie nalaten is echter geenszins toereikend. Gelet op het feit dat u en uw familie zich naar aanleiding van de problemen met Kamil in een situatie bevonden waarbij jullie het huis dienden te verlaten, uw ouders en broers hun werk hebben verloren en u uw studies niet kon verderzetten, kan er immers redelijkerwijs worden verwacht dat jullie zich op zijn minst informeren over de persoon die hiervoor de aanleiding vormt en voor wie jullie vrezen. Daar u stelt dat u en uw familie gezocht worden door mannen van de Garamshastam en vrezen voor de hele clan (CGVS Chams II, p. 12-13 en p. 26-27), is het bovendien heel opmerkelijk dat u noch uw moeder op de hoogte zijn van wie hun stamleider is (CGVS Chams II, p. 6; CGVS moeder II, p. 9). Verder dient te worden gewezen op uw incoherente verklaringen in verband met de manier hoe uw vader de woonplaats van Kamil te weten kwam. U verklaarde dat jullie op de hoogte waren van zijn woonplaats omdat uw vader na de beschieting van jullie woning contact opnam met een vriend die in dezelfde buurt, Shahata, woonde als waar een groot deel van de Garamshastam ook woonde. Deze vriend van uw vader deed navraag en kon op basis van zijn beschrijving zijn volledige naam aan uw vader doorgeven (CGVS Chams I, p. 18; CGVS Chams II, p. 17-18). Uw vader had dus geen enkele indicatie over zijn woonplaats, maar aangezien de meeste van de Garamshastam in Shahata wonen, belde hij een vriend die daar woonde. Uw verklaringen in verband met de plaatsen waar personen van de Garamshastam wonen zijn echter weinig coherent aangezien u tevens verklaarde dat de Garamshastam in Al Garma en Shahata wonen en in het algemeen overal in Al Basra te vinden zijn (CGVS Chams II, p. 6, p. 27). U verklaarde hierover ook dat deze stam in het hele zuiden van Irak bestaat (CGVS Chams I, p. 27). Uw broer verklaarde hieromtrent dat het een gigantisch grote stam betreft die overal, maar voornamelijk in Al Garma, woont (CGVS Saif II, p. 5 en p. 7). Gelet op de grootte en de reikwijdte van deze stam is het dus bijzonder opmerkelijk dat Kamil juist in dezelfde plaats, Shahata, woonde als de vriend die uw vader heeft opgebeld om hem te identificeren (CGVS Chams I, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent zijn overigens tegenstrijdig met deze van uw broer. Uw broer Saif verklaarde op het Commissariaat-generaal dat uw vader juist naar die vriend belde omdat hij reeds wist waar Kamil woonde. Kamil zou al tijdens de discussie met uw vader bij de universiteit hebben gezegd dat hij in Shahata woonde (CGVS Saif II, p. 11). Bovenstaande incoherenties en tekortkomingen ondermijnen bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er verschillende vraagtekens kunnen worden geplaatst de documenten in verband met jullie problemen die ter staving van jullie relaas werden neergelegd door uw moeder. Wat betreft het proces-verbaal van 14 april 2015 van de politie van Haritha en de brief aan de onderzoeksrechter, eveneens gedateerd op 14 april 2015, dient te worden opgemerkt dat er in beide documenten wel melding gemaakt wordt van de datum waarop deze documenten werden opgesteld, maar dat er in geen van beide documenten gepreciseerd wordt wanneer de beschieting zelf plaatsvond. Bovendien wordt in de brief naar de onderzoeksrechter plotseling geen melding meer gemaakt van het feit dat Kamil behoort tot de Garamshastam terwijl dit in het proces-verbaal wel wordt vermeld en de stamnaam van Kamil toch een essentieel element is van de klacht. Ten slotte dient er ook opgemerkt te worden dat in de brief naar de onderzoeksrechter wordt vermeld dat er een klacht wordt ingediend op basis van artikel 413. Hierbij wordt geen verdere melding gemaakt over welk artikel uit welke wet dit zou kunnen gaan, terwijl er toch zou kunnen verwacht worden dat er bij een officieel overheidsdocument op een correcte manier wordt verwezen naar wetsartikelen. Geconfronteerd met deze bevindingen, slaagde u er geenszins in om hiervoor een overtuigende uitleg te geven en verklaarde u steeds geen idee te hebben hoe dit kwam (CGVS Chams II, p. 18-19). Er dient hier dan ook aan te worden toegevoegd dat aan de door de asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat (ver)vals(te) Iraakse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Hetzelfde dient te worden opgemerkt over het medisch attest. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Gelet op bovenstaande bevindingen komt de bewijswaarde van de documenten die ter staving van uw problemen werden neergelegd volledig op de helling te staan. Aangezien deze documenten handelen over essentiële aspecten van uw asielrelaas komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor verder op fundamentele wijze in het gedrang.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geenszins geloof worden gehecht aan de asielmotieven die door u en uw familieleden werden aangehaald en heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u of uw familie een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebben op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert.

De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte

voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, studentenkaart en schoolresultaten bevatten gegevens die hier niet worden betwist. De overige documenten werden reeds in bovenstaande besproken.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat er in het kader van de asielaanvraag van uw broer Saif (O.V. 8.087.772) en uw moeder Huda (O.V. 8.087.768) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster voegt aan het feitenrelaas in de bestreden beslissing toe "dat leden van de Garamshastam verzoekster en haar familieleden nog verscheidene keren kwamen zoeken bij het huis van verzoeksters familie nadat zij dit hadden verlaten, alsook op het werk van verzoeksters moeder en vader, en bij de winkel van haar broers. Verzoekster vermeldde dit tijdens haar gehoor, maar dit gegeven werd niet opgenomen in de feitenweergave."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing:

"- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur"

Wat betreft het gebrek aan informatie omtrent haar belager(s), betoogt verzoekster:

"Verzoekster wenst opnieuw op te merken dat het voor haar niet noodzakelijk was meer informatie over deze persoon te verkrijgen. Zij wist immers al tot welke stam hij behoorde, aangezien hij hier zelf meermaals over opschepte, en kende de reputatie van deze stam. Deze elementen waren voor haar meer dan voldoende om met rede te besluiten dat de bedreigingen die hij tegen haar en haar familie had geuit voldoende ernstig waren.

De suggestie van verwerende partij dat verzoekster en haar familie via de vriend van haar vader, die in dezelfde streek als verzoeksters belager woonde, aan meer informatie zouden kunnen geraken is niet aanvaardbaar. Deze vriend van verzoeksters vader zou daardoor immers zelf in het vizier van de

Garamsha-stam komen, en op die manier zijn eigen leven in gevaar brengen. Bovendien ziet verzoekster nog steeds niet in welke bijkomende informatie zij via deze weg zou kunnen hebben bekomen, die haar inschatting van het reële risico dat van deze belager uitging zou kunnen hebben veranderen.

Verwerende partij vindt het ook opmerkelijk dat verzoekster de volledige naam van haar belager niet kon geven, terwijl haar broer en moeder wel meerdere delen van zijn naam konden opnoemen. Dit verschil mag dan wel opmerkelijk zijn, het stemt eveneens overeen met de gang van zaken zoals door verzoekster en haar familieleden beschreven. Verzoekster verklaarde namelijk herhaaldelijk dat zij na het incident bij het binnengaan van de faculteit danig onder de indruk was, zodanig zelfs dat zij niet in staat was haar vader te vergezellen naar de onderzoeksrechter om een verklaring af te leggen. Het is echter ook op dat moment, terwijl verzoekster nog onder de indruk was van de incidenten, dat haar vader op vraag van de politie de volledige naam van verzoeksters belager achterhaalde en op het proces-verbaal liet noteren. In tegenstelling tot haar moeder en broer heeft verzoekster dit proces-verbaal naderhand niet meer in détail bekeken, waardoor zij de volledige naam van haar belager niet kent."

Aangaande de woonplaats van haar belager, doet verzoekster gelden:

"Verzoekster wenst bij deze te verduidelijken dat haar vader wel degelijk van Kamil zelf had vernomen dat hij in Shahata woonde op het moment dat hij met hem was gaan spreken aan het universiteitsgebouw. Net om deze reden contacteerde haar vader zijn vriend die eveneens in deze buurt woonde, met een algemene beschrijving van Kamil, met name dat hij chauffeur was voor studenten van de universiteit van Basra, dat hij lid was van de Garamsha stam, en een beschrijving van zijn uiterlijk.

Verzoeksters verklaringen zijn dus niet tegenstrijdig met deze van haar broer, die ook verklaarde dat Kamil zelf tegen zijn vader had gezegd dat hij in Shahata woonde."

Verzoekster betoogt verder, verwijzende naar het rapport "Beyond Proof" van UNHCR, dat er een aantal factoren zijn die een indicatie vormen voor haar geloofwaardigheid. Zij stelt dat zowel zijzelf als haar familieleden uitgebreide, gedetailleerde en specifieke verklaringen aflegden tijdens hun respectieve gehoren bij het CGVS. Tevens benadrukt zij dat haar verklaringen consistent zijn en in overeenstemming zijn met de door haar neergelegde documenten. Voorts geeft zij aan dat haar verklaringen consistent zijn met deze van haar familieleden en dat ook de verklaringen van haar familieleden volledig overeenstemmen.

"Verwerende partij stelde ook ontelbare bijkomende vragen aan alle familieleden, duidelijk met de bedoeling hen op tegenstrijdigheden te kunnen betrappen. Al deze vragen beantwoordden zij echter afzonderlijk van elkaar met gelijkaardige antwoorden."

Verzoekster benadrukt daarnaast dat haar verklaringen overeenstemmen met algemene informatie over haar land en regio van herkomst. "Zo is informatie over het functioneren van clans in (Zuid) Irak bijzonder relevant, en meer specifiek over de praktijk van bloedwraak, en het onder dwang meenemen van vrouwen van de andere stam of familie waarmee een conflict is ontstaan in het bijzonder.

Het administratief dossier bevat hierover echter geen enkele informatie.

Uit objectieve informatie die verzoekster aan dit verzoekschrift toevoegt (stuk 2) blijkt nochtans dat de praktijk waarbij vrouwen worden gebruikt als ruilwaar voor het beslechten van conflicten onder stammen vaak voorkomend is in Zuid-Irak:

"Government officials and international and local NGOs also reported that the traditional practice of "fasliya"—whereby family members, including women and children, are traded to settle tribal disputes—remained a problem, particularly in southern governorates."

Hetzelfde rapport van het US Department of State verwijst met name naar de ruil van 50 vrouwen tussen de Garamsha stam en een andere stam, waover verzoekster en haar familieleden meermaals spraken tijdens hun gehoren:

"In May an agreement to resolve a dispute between the al-Shawi and al-Garamsha tribes in the Qurna area north of Basrah included the exchange of up to 50 women over a one-year period. "

Bovendien blijkt dat deze praktijken aan een opmars bezig zijn in (Zuid) Irak (stuk 4):

"The reason for the growth in these marriages are the high levels of chaos and bloodshed between competing tribes—the legacies of conflict and misgovernment; a lack of faith in the corrupt state to deliver justice; and, for those in regions that are rural or stricken by conflict, difficulties in accessing formal methods of dispute resolution"

Verzoekster gaat vervolgens in op de neergelegde documenten. Zij stelt dat verweerder omtrent het proces-verbaal en de brief aan de onderzoeksrechter zelf aangaf dat hierin wordt gesteld dat de beschieting plaatsvond in de late avond. Uit deze vermelding en uit de datering van het proces-verbaal samen blijkt duidelijk dat de beschieting plaatsvond in de late avond en op de dag waarop het proces-verbaal werd opgesteld. *"Bovendien blijkt uit de passage dat de vertaling van de documenten die voorafgaand aan dit gehoor werd opgesteld niet helemaal betrouwbaar is. Pas nadat de Protection Officer aan de tolk om verduidelijking vroeg, bleek dat er in de schriftelijke vertaling een stukje "onduidelijk" stond aangegeven, terwijl de tolk onmiddellijk kon aangeven dat er op het document stond dat het incident had plaatsgevonden in Al Hartha, aan een woning van het huizencomplex naast de elektriciteitscentrale."*

Inzake het verwijt dat in de brief aan de onderzoeksrechter de stamaanhorigheid van Kamil niet wordt vermeldt, voert verzoekster aan:

"Verzoekster wenst hierop te antwoorden dat het proces-verbaal en de brief als geheel aan de gevatte onderzoeksrechter worden overgemaakt, zodat het niet noodzakelijk zo hoeft te zijn dat alle details uit het proces-verbaal nog eens worden herhaald in de begeleidende brief."

Voorts betoogt verzoekster:

"Ten slotte stelt verwerende partij dat de brief aan de onderzoeksrechter vermeldt dat er een klacht wordt ingediend op basis van artikel 413, zonder vermelding van de relevante wet."

Verzoekster ontdekte via opzoeken op internet dat het Arabische (...) wordt vermeldt in het document, hetgeen acroniem is voor (...) wat overeenkomt met het Nederlandse "wetboek voor strafrecht".

Verzoekster laat zelf nog een beëdigde vertaling van het betreffende document opstellen, zodat dit officieel kan worden bevestigd.

Het lijkt zeer aannemelijk dat in een dergelijk document een acroniem zou worden gebruikt om een bepaalde wet aan te duiden, zoals dit ook in Nederlandstalige juridische stukken gebruikelijk is."

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2015 - Iraq, (...)

3. Fair observer, "Woman-for-Blood Marriages Persist in Iraq", 29 december 2015 (...)"

2.1.3. Verzoekster legt op 3 november 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft vooreerst een beëdigde vertaling van het proces-verbaal en de brief aan de onderzoeksrechter in het administratief dossier. Deze vertaling bevestigt dat de brief weldegelijk de wet vermeldt volgens dewelke de beklaagde moet worden verhoord. Verweerder plaatste aldus ten onrechte een vraagteken bij dit document. Bovendien doet deze vertaalfout vragen rijzen over de vertaling van de andere stukken die verzoekster heeft neergelegd. Verzoekster wenst de nadruk te leggen op het betoog in het verzoekschrift omtrent de betrouwbaarheid van de door verweerder gehanteerde vertalingen. Daardoor kan geen van de vraagtekens die verweerder bij de stukken plaatst serieus worden genomen.

De aanvullende nota bevat ook bijkomende informatie over de vrouwonvriendelijke praktijken binnen de Garamsha stam en het specifieke incident waarvan zij en haar familieleden melding maakten en waarbij 50 vrouwen werden gearrest.

Het betreft voorts informatie en persartikels omtrent stammenconflicten rond Basra.

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een COI Focus van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoekster preciseert evenmin op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.7. Dat verweerder aan verzoekster en haar familieleden ontelbare vragen zou hebben gesteld met de duidelijke bedoeling om hen te kunnen betrappen op tegenstrijdigheden, kan in dit kader niet worden gevolgd. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan

objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten nadat zijzelf en haar familieleden problemen kregen met een zekere Kamil en diens stamgenoten.

In de bestreden beslissing wordt aangaande deze voorgehouden problemen echter met recht gemotiveerd dat verzoekster en haar familieleden gebrekkige en lacunaire verklaringen aflegden over de persoon en de stam die zij beweerden te vrezen. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende lacunes en tekortkomingen in de verklaringen van u en uw familieleden op het Commissariaat-generaal, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt. U verklaarde dat u en uw familie bij een terugkeer naar Irak vrezen voor de Garamshastam. U werd lastiggevalen op de universiteit door een man die zich Kamil noemde en die zei dat hij tot de Garamshastam behoorde. Dit leidde uiteindelijk tot een beschieting van jullie woning, een incident met uw vader waarbij hij bewusteloos werd geslagen en een blijvende zoektocht naar u en uw familie door personen van de Garamshastam die bloedwraak willen nemen (CGVS Chams I, p. 12-13). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw familieleden echter weinig informatie kunnen verschaffen over uw belagers. Zo wist u over Kamil niets meer te vertellen dan zijn mogelijk beroep en zijn woonplaats (CGVS Chams II, p. 17-18, p. 26-27). Voorts is het uiterst opmerkelijk dat u zijn volledige naam niet kende (CGVS Chams I, p. 19), terwijl uw broer en uw moeder wel meerdere delen van zijn naam, Kamil (H.M.), konden noemen (CGVS Saif II, p. 8; CGVS moeder Huda II, p. 10). Jullie hebben ook geen idee wat de eventuele positie van Kamil was binnen de Garamshastam en wie zijn medestanders waren of met wie hij optrok (CGVS Saif II, p. 11, CGVS Chams II, p. 26). Uw vader heeft zich slechts één keer geïnformeerd bij een vriend om de volledige naam van Kamil te weten te komen op het moment dat hij klacht wilde indienen (CGVS Chams I, p. 18, p. 26-27; CGVS Saif II, p. 8 en p. 11). U, noch uw familie, hebben echter geprobeerd om meer informatie in te winnen over wie deze Kamil was, wat zijn eventuele positie was binnen die stam en wie zijn medestanders waren die jullie zochten, ook al hadden jullie daar de mogelijkheid toe via bijvoorbeeld de vriend van uw vader die in dezelfde streek als Kamil woonde (CGVS Chams II, p. 26-27; CGVS Saif II, p. 8 en p. 11). Geconfronteerd met deze opmerking, verklaarde u dat het niets zou veranderen omdat jullie problemen hebben met een gevaarlijke stam die boven de politie en de autoriteit staat (CGVS Chams II, p. 27). Uw uitleg voor jullie nalaten is echter geenszins toereikend. Gelet op het feit dat u en uw familie zich naar aanleiding van de problemen met Kamil in een situatie bevonden waarbij jullie het huis dienden te verlaten, uw ouders en broers hun werk hebben verloren en u uw studies niet kon verderzetten, kan er immers redelijkerwijs worden verwacht dat jullie zich op zijn minst informeren over de persoon die hiervoor de aanleiding vormt en voor wie jullie vrezen. Daar u stelt dat u en uw familie gezocht worden door mannen van de Garamshastam en vrezen voor de hele clan (CGVS Chams II, p. 12-13 en p. 26-27), is het bovendien heel opmerkelijk dat u noch uw moeder op de hoogte zijn van wie hun stamleider is (CGVS Chams II, p. 6; CGVS moeder II, p. 9).”

Verzoekster slaagt er niet in de voormelde motieven te weerleggen. Aangezien de vriend van haar vader eveneens zonder problemen navraag kon doen naar en op de hoogte kon komen van de volledige naam en/of woonplaats van Kamil, kon weldegelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat deze vriend ook bijkomende informatie over deze persoon kon vergaren zonder zijn eigen leven in het gedrang te brengen. Verder mocht van verzoekster en van haar familieleden wel degelijk worden verwacht dat zij de nodige interesse zouden vertonen en zich zouden hebben geïnformeerd over zowel de persoon die de aanleiding vormde hun problemen als diens stam. Deze zijn immers de beweerde actoren van hun vervolging, vormden de aanleiding voor al hun problemen en waren er de directe oorzaak van dat zij het land dienden te verlaten. De informatie over het profiel van Kamil, de specifieke positie van Kamil binnen diens stam, de eventuele medestanders die hij had en diens stam in het algemeen, was van essentieel belang teneinde het concrete risico op vervolging in hun hoofd in te schatten. Hoe dan ook biedt verzoekster geen afdoende verklaring voor het gegeven dat zij, in tegenstelling met haar moeder en haar broer, niet op de hoogte bleek van de volledige naam van Kamil. Indien verzoekster en haar familieleden werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, kon namelijk worden verwacht dat zij het in het kader van hun asielaanvraag en voorafgaand aan hun respectieve gehoren bij het CGVS terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun asielrelaas. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun verklaarde vrees. Eveneens tekenend voor de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees, is de vaststelling dat verzoekster – zoals zij zelf uitdrukkelijk aangeeft in het verzoekschrift – zich niet eens de moeite heeft getroost om het proces-verbaal dat zij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van haar asielaanvraag met de nodige aandacht te bekijken.

Daarenboven legden verzoekster en haar familieleden incoherente verklaringen af aangaande de wijze waarop verzoeksters vader op de hoogte zou zijn gekomen van de naam en/of de woonplaats van Kamil. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder dient te worden gewezen op uw incoherente verklaringen in verband met de manier hoe uw vader de woonplaats van Kamil te weten kwam. U verklaarde dat jullie op de hoogte waren van zijn woonplaats omdat uw vader na de beschieting van jullie woning contact opnam met een vriend die in dezelfde buurt, Shahata, woonde als waar een groot deel van de Garamshastam ook woonde. Deze vriend van uw vader deed navraag en kon op basis van zijn beschrijving zijn volledige naam aan uw vader doorgeven (CGVS Chams I, p. 18; CGVS Chams II, p. 17-18). Uw vader had dus geen enkele indicatie over zijn woonplaats, maar aangezien de meeste van de Garamshastam in Shahata wonen, belde hij een vriend die daar woonde. Uw verklaringen in verband met de plaatsen waar personen van de Garamshastam wonen zijn echter weinig coherent aangezien u tevens verklaarde dat de Garamshastam in Al Garma en Shahata wonen en in het algemeen overal in Al Basra te vinden zijn (CGVS Chams II, p. 6, p. 27). U verklaarde hierover ook dat deze stam in het hele zuiden van Irak bestaat (CGVS Chams I, p. 27). Uw broer verklaarde hieromtrent dat het een gigantisch grote stam betreft die overal, maar voornamelijk in Al Garma, woont (CGVS Saif II, p. 5 en p. 7). Gelet op de grootte en de reikwijdte van deze stam is het dus bijzonder opmerkelijk dat Kamil juist in dezelfde plaats, Shahata, woonde als de vriend die uw vader heeft opgebeld om hem te identificeren (CGVS Chams I, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent zijn overigens tegenstrijdig met deze van uw broer. Uw broer Saif verklaarde op het Commissariaat-generaal dat uw vader juist naar die vriend belde omdat hij reeds wist waar Kamil woonde. Kamil zou al tijdens de discussie met uw vader bij de universiteit hebben gezegd dat hij in Shahata woonde (CGVS Saif II, p. 11). Bovenstaande incoherenties en tekortkomingen ondermijnen bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij heden poneert dat haar vader wel degelijk reeds zou hebben geweten dat Kamil in Shahata zou hebben gewoond, dient immers te worden vastgesteld dat dit manifest in strijd is met haar eerdere gezegden. Bij het CGVS verklaarde verzoekster namelijk in niet mis te verstane bewoordingen dat haar vader dit niet wist (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoekster, p.18). Dat verzoekster deze nochtans duidelijke verklaringen *post factum* tracht te wijzigen om de voormelde incoherenties te verklaren, doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Dient verder te worden vastgesteld dat zich een opmerkelijke omissie voordoet in verzoeksters verklaringen in de vragenlijst. Aldaar maakte zij immers nergens enige melding van het gegeven dat haar vader door haar belager(s) dermate ernstig in elkaar werd geslagen dat hij enkele uren het bewustzijn verloor en gehospitaliseerd diende te worden. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentiële en frappante gebeurtenis als het in elkaar slaan van haar vader, met een urenlang bewustzijnsverlies en hospitalisatie tot gevolg, hierin zou hebben vermeld.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Dat verzoekster en haar familieleden op enkele andere vlakken geloofwaardige verklaringen zouden hebben afgelegd, weegt bijgevolg niet op tegen de voormelde vaststellingen.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Ten aanzien van het medisch attest, alsmede het proces-verbaal en de brief aan de onderzoeksrechter waarvan in het kader van onderhavige beroepsprocedure beëdigde vertalingen worden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het opvalt dat geen van deze stukken enige vorm van officiële opmaak of hoofding bevat. In wezen betreffen het stukken die door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn opgesteld. Verder dient te worden opgemerkt dat zulke documenten op zich geenszins volstaan om de

teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er in Irak met de voormelde documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij, zowel binnen Irak als daarbuiten, eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Deze vaststellingen maken dat aan de voornoemde stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht.

De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De door verzoekster aangehaalde en bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7) is voorts van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon of deze van haar familieleden. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster en haar familieleden bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hogere gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals

deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Basra onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie zoals neergelegd door verweerder (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt genoegzaam dat de situatie in Basra, verzoeksters regio van herkomst in het Zuiden van Irak, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voornoemde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoekster op een veilige manier kan worden bereikt. Uit de informatie van verzoekster kan, te meer nu met het gegeven dat zich rond Basra stammenconflicten voordoen in de voormelde landeninformatie uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden wordt, het tegendeel niet worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS